

nig, at han i sine andre Udtalelser gif ind paa en Undersøgelse og en Fremsetten af Noget, som han var halvveis hange for Ministeriet vilde gjøre, og som han fandt urigtigt. Den Underviisning, han gav os om, hvad han bømmer om Forholdene i Vestindien, kan være meget nyttig paa sit Sted, og maaskee ligeoverfor Regjeringen; men naar han har den ubegrændsede Tillid til Regjeringen, hvortil disse Bemærkninger?

Rigsdagen vil ved at stemme for Lovbøkastet, som det foreligger, ikke have det i sin Magt, naar denne Myndighed først engang er givet til Regjeringen, at kunne tage den tilbage inden Udløbet af Finantsaaret 1865—1866, og det er en lang Tid. Man maa vel huske paa, at der er Sagen, der veed, hvilket Ministerium eller hvilke Ministerier der i dette Tidsløb vilde komme til at kunne handle vilkaarligt i disse Forhold efter den Indsigt, som et Ministerium maatte have, uden Paavirkning fra Folkerepresentationens Side. Selv om man derfor kunde have den største Tillid til den ærede Finantsminister og til den nuværende Regjering, saa veed man dog ikke, for hvor stor en Deel af dette Tidrum det vil blive denne Regjering, som skal benytte denne udstrakte Myndighed, eller om det vil blive en anden Regjering, som maaskee vil benytte den i en meget forskjellig Retning, i en forskjellig Aand og paa en forskjellig Maade. Jeg troer derfor, at man vel skal betænke sig paa at gaae ind paa Lovbøkastet, som det er forelagt, idet jeg maa ansee det for høist uheldigt, saafremt man overhovedet gaaer ind paa at give en saadan Myndighed, da at give den for mere end 1 Aar ad Gangen; anvendes den vel, kan Rigsdagen jo fornøye den ved sine aarlige Møder.

Finantsministeren: Den ærede sidste Taler har taget Sagen i en ikke lidet forskjellig Mening fra den, hvori den er bleven bragt frem fra Regjeringens Side. Det har aldeles ikke været min Tanke at søge hos den lovgivende Forsamling for Regjeringen at erhverve en ny overordentlig Myndighed. Det er lige saalidt med Hensyn til Kolonialbudgettet som med Hensyn til ethvert andet Budget Regjeringen i mindste Maade ubehageligt eller gene-

rende, at Bevillingen skal gaae igjennem Rigsdagen; tværtimod, efter vor hele Tænkemaade er det i den Forhandling, her finder Sted, at vi søge vor Støtte, og der foreligger aldeles ikke Noget, som skulde gjøre det ønskeligt for Regjeringen i de Aar, hvorum her er Tale, at forskaffe sig en større Myndighed paa de vestindiske Der. Grunden til, at Forslaget kommer frem, er den at lette den Overgangstilstand, som disse Aar vilde komme til at danne, saa at de Skridt, som det er nødvendigt at foretage, for at en ny Tingenes Tilstand kan indtræde, kunde gøres paa en hurtig og bestemt Maade og uden at forsinkes; det er den eneste Hensigt med Lovbøkastet. Det er navnlig vist, at den Omstændighed, at Dernes Budget skal forhandles her hjemme i to lovgivende Forsamlinger, har lagt Hindring i Veien for at faae det afgjort i rette Tid og paa en saadan Maade, at Derne kunne være tjente dermed. Hvad selve Forhandlingen om det vestindiske Budget angaaer, vil det jo være i det høitærede Things Erindring, at den har været af den Bestaffenhed, at Rigsdagen faktisk ikke har udøvet nogen Indflydelse derpaa; saavidt jeg erindrer, har Rigsdagen, idetmindste i de senere Aar, siden Afskillelsen fandt Sted mellem Rigsdag og Rigsraad, ikke udøvet nogen virkelig eller væsentlig Indflydelse, det være sig paa Kolonialbudgettets Form eller Indhold. Forholdet vil altsaa være saaledes, at Budgettet i den Tid, hvorum her er Tale, forelægges enten det enkelte Kolonialraad eller det deelte; derpaa indsendes de Afstemninger, som have fundet Sted, og i det Hele taget Kolonialraadets Indstillinger til Regjeringen, før derefter at forelægges Hans Majestæt Kongen til Billigelse. Der er derfor ikke den ringeste Tanke om, at Regjeringen vil udøve anden Indflydelse end den, som den hidtil har udøvet og som har været i høieste Grad moderat, ligesom det heller ikke er let at indsee, hvad der skulde friste Regjeringen til at ville udøve en større Indflydelse. Det høitærede Thing maa vel betænke Regjeringens Stilling i denne Sag; det er en vigtig og vanskelig Opgave, der er sat den. Den har en overordentlig stærk Opfordring til at fyldestgjøre den Opgave, den har paataget sig, nemlig at bevirke en ny og bedre Ordning